

see you
IN
TIMBOEKTOE

CARRY
Slee

www.carryslee.nl
www.overamstel.com

Eerste druk 2004
Vijftiende druk 2019

© Carry Slee, 2004
Omslagontwerp: Caren Limpens
Typografie: Mat-Zet bv, Soest
Foto Carry Slee © Jan Willem Kaldenbach

ISBN 978 90 488 4918 5
ISBN 978 90 499 2630 4 (e-book)
NUR 284

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt doormiddel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Carry Slee is een imprint van Overamstel uitgevers bv

1

Isa is zonder te ontbijten naar school gegaan. Ze kon geen hap door haar keel krijgen. Vanochtend werd ze al wakker met een naar gevoel in haar maag. Het is ook zo spannend! Haar ouders zijn in Frankrijk. Toen ze gisteravond belden voelde Isa dat er iets was. Haar vader deed zo geheimzinnig. Hij wilde eerst niks zeggen, maar Isa bleef aandringen. 'Ik hang niet op voor je hebt verteld wat er is,' zei ze. En toen moest haar vader het wel zeggen: 'We hebben een camping op het oog in de Dordogne en misschien gaan we die wel kopen.'

Isa verslikte zich bijna. Stomverbaasd legde ze de telefoon neer. Gaan hun ouders een camping kopen? Maar dan gaan ze in Frankrijk wonen! Het was altijd al hun grote droom om in Frankrijk te wonen. Ze hebben het zo vaak gezegd als ze er op vakantie waren. Maar dat het echt zou gaan gebeuren, dat had Isa nooit gedacht. Ze kan nergens anders meer aan denken. Stel dat het doorgaat, dan woont ze over een paar weken in Frankrijk. Dan moet ze alles achterlaten. Al haar vriendinnen. En hoe moet het dan met Justin en haar? Ze kan haar vriendje helemaal niet missen. Ze was juist zo blij dat ze na de zomervakantie bij hem op school zou komen. Dan kunnen ze elkaar tenminste elke dag zien.

Isa rijdt zuchtend de hoek om. Misschien hoort ze vanmiddag wel dat haar hele leven gaat veranderen.

Heb je haar ook, denkt Isa als ze het schoolplein op rijdt en Margo in het fietsenhok ziet staan. Als ze in iemand geen zin heeft, is het wel in Margo.

'Hoi,' zegt ze, en ze fietst gauw door. Ze zet haar fiets expres achterin, dan is Margo tenminste weg. Maar als Isa naar buiten komt staat ze er nog steeds.

'Ben je er al overheen dat het uit is met Justin?' vraagt Margo.

Uit...? Wat een onzin kletst dat kind. ‘Het is helemaal niet uit,’ zegt Isa. ‘Het is juist hartstikke aan. Hoe kom je erbij?’

‘Dan moet je maar eens in de aula van het Damland College kijken, dan kun je het zien.’ En Margo loopt weg.

‘Wat bedoel je?’

‘Ik dacht dat je het wel wist,’ roept Margo over haar schouder. ‘Bij mijn broer in de klas heeft iedereen het erover. Justin zit de hele dag achter Tamara aan. Is het dan zo gek dat ik dacht dat het uit was?’

Terwijl Margo doorloopt staat Isa bij het fietsenhok. Ze is helemaal in de war. In gedachten ziet ze Justin en Tamara voor zich. Wat gemeen! Hoelang is dit al aan de gang? De tranen springen in haar ogen.

‘Wat sta jij hier nou?’ vraagt Annabel.

‘Justin...’ Isa’s stem trilt. ‘Hij is op Tamara.’

‘Wie zegt dat?’

‘Margo,’ zegt Isa.

‘Margo? En dat geloof jij? Dat kreng is altijd aan het stoken. Je moest jezelf eens zien, het is haar nog gelukt ook.’

‘Dus jij denkt dat het niet waar is?’ vraagt Isa.

‘Isa... hoe zit het met jou? Sinds wanneer geloof je Margo? Ik maak me zorgen om je.’

Isa zucht opgelucht. ‘Je hebt gelijk, ik lijk wel gek. Let maar niet op mij. Vandaag ben ik niet toerekeningsvatbaar.’

‘Hoe laat bellen je ouders?’ vraagt Annabel.

‘Ergens in de middag,’ zegt Isa.

‘Nou, dat duurt nog wel even. In die tussentijd kan Margotje nog een heleboel rare dingen verzinnen. Weet je wat ze tegen mij zei? Dat Kars verkering heeft.’

‘Haha, dat is echt de grootste leugen die ik in tijden heb gehoord,’ lacht Isa. ‘Verkering is mijn broers grootste nachtmerrie.’

‘En dat is mijn geluk,’ zegt Annabel, ‘anders had hij allang iemand gehad. Ik wacht gewoon tot die nachtmerrie over is en dan grijp ik mijn kans!’

‘Weet je wat ik niet snap?’ vraagt Isa. ‘Hoe ze weet dat jij verliefd bent op Kars.’

‘Wat denk je,’ zegt Annabel. ‘Ze heeft ons afgeluisterd.’

‘Dat noem ik brutaal,’ zegt Isa. ‘Dat pikken we niet.’

‘Het wordt tijd dat we haar een lesje leren,’ zegt Annabel.

‘Dan mogen we wel opschieten,’ zegt Isa. ‘We hebben nog maar een week school voor de vakantie begint.’

‘Dan doen we het in de brugklas,’ zegt Annabel. ‘Hebben we de hele zomervakantie de tijd om iets uit te broeden.’

Het schiet meteen door Isa’s hoofd: Als ik hier dan nog woon...

Isa neemt niet eens de tijd om haar fiets neer te zetten. Ze smijt hem voor het huis op de grond en rent naar binnen. Ze gooit de deur van de kamer open en zet de muziek zachter.

‘Wat doe je nou?’ Kars, die languit op de bank lag, springt op.

‘Dit is juist zo’n gaaf nummer.’

‘Zo kun je de telefoon toch niet horen,’ zegt Isa.

Kars wil de muziek weer harder zetten.

‘Niet doen!’ zegt Isa. ‘Papa en mama kunnen bellen.’

‘Maak je niet zo druk, als we niet opnemen bellen ze heus nog wel een keer. Wat denk je nou, dat ze die camping echt hebben gekocht? Het gaat helemaal niet door. Ze hebben zowat alle campings al bekeken. Er is altijd wat. Of ze zijn te duur, of ze liggen niet mooi. Laat je toch niet opfokken. Jij kunt rustig hier blijven wonen, zusje. We gaan helemaal niet naar Frankrijk verhuizen. Het is weer een of andere bevlieging van ze. Hormonen of zo.’ Kars steekt zijn hand in een zak chips en neemt een slok van zijn cola.

‘Ik hoop het niet,’ zegt oma, die net binnenkomt. ‘Ze hebben allebei hun baan al opgezegd.’

Kars moet lachen. ‘Dan kunnen ze binnenkort de daklozenkrant verkopen. Het zou wel goed voor ons opperhoofd zijn.’

‘Dan gaat mama maar weer vertalen,’ zegt Isa. ‘En papa heeft zo weer een baan. Wie wil er nou timmerles geven?’

‘Zo is dat,’ zegt Kars. ‘Na de vakantie is het uit met de pret.

Dan kan-ie weer met z'n Tupperware-doosje en z'n appeltje naar school huppelen.'

Isa ploft zuchtend in de stoel neer.

'Wat kijk je nou zielig?' vraagt Kars.

'Dag, ik zeg niks meer tegen jou.' Isa wendt haar gezicht af.

'O, ik weet het al. Je bent teleurgesteld omdat we niet naar Frankrijk gaan. Dan was jij tenminste van dat *losertje* van je af. Je kunt het ook gewoon uitmaken, hoor. Of ben je bang voor hem?'

'Ik wil het helemaal niet uitmaken,' zegt Isa kwaad. 'En Justin is geen loser.'

Kars zucht. 'Wat een smaak heeft mijn zusje toch. Het is echt niet te geloven.'

'Jij vindt hem wel aardig, hè oma?'

'Als Justin lief is voor jou, dan vind ik hem ook lief,' zegt oma.

'Hij is hartstikke lief, hij is een scheetje en...' Isa wordt onderbroken door de telefoon. 'Ik pak 'm wel...!' En ze rent ernaar toe. Aan het nummer ziet ze dat het haar vader is. Hier heeft ze de hele dag op gewacht. Over een seconde weet ze het.

'En?' Van opwinding zegt ze niet eens haar naam. 'Watte...?'

Kars en oma kijken naar Isa. Haar ogen worden heel groot en haar mond valt open.

'W-waar precies?' Ze struikelt over haar woorden.

'Hebben ze de camping gekocht?' Kars komt naast haar staan.

Isa wuift naar haar broer dat hij zijn mond moet houden.

'Hoe heet-ie?' vraagt ze.

Van de zenuwen verstaat ze het niet.

Oma geeft haar pen en papier. Isa schrijft de letters één voor één op. Haar vingers trillen.

Ze ziet nog steeds vuurrood als ze de telefoon neerlegt. 'Ze hebben een camping gekocht! En we gaan deze zomer al.'

2

Met z'n drieën zitten ze over de computer gebogen. 'Camping in Frankrijk' tikt Kars in. 'Wat was de naam precies?'

'Montagne,' zegt Isa.

'Daar komt-ie,' zegt Kars. Ze zitten met hun hoofd bijna in het beeldscherm. Isa houdt oma vast, zo spannend vindt ze het.

'Nee!' roept Kars. 'Dit kan niet waar zijn. Het is een mop, jongens. Zoiets triests heb ik nog nooit gezien. Ja hoor, we gaan in Timboektoe wonen. Er zit nog prikkeldraad omheen ook. Het lijkt wel een gevangenis. En die kantine ziet er ook niet uit. Moet je lezen, je mag er helemaal niks. Hier krijgen ze mij niet heen, het is meer iets voor bejaarden.'

'Voor mij dus,' zegt oma.

'Jou bedoel ik daar niet mee, jij bent leeftijdloos.' Kars slaat een arm om oma heen. 'Zeg eens eerlijk, hoe vind jij het?'

'Niet echt aantrekkelijk,' zegt oma. 'Maar het ligt wel mooi, aan een riviertje.'

'Dan kunnen we ons tenminste verzuipen,' zegt Kars. 'Moet je zien, dit is het dichtstbijzijnde dorp. Niet te geloven. Volgens mij lopen ze daar nog in berenvellen. Terug naar het stenen tijdperk. Het is een grap. Onze pappie en mammië zijn wel raar, maar zo gek zijn ze toch ook weer niet? Ze hebben dit monster echt niet gekocht.'

Kars pakt zijn telefoon en tikt zijn vaders nummer in.

'Met mij. Leuk geintje, maar mij neem je niet in de maling, pa.'

'Hoe bedoel je, verouderde website? Hebben jullie te veel wijn op, of zo?'

'Ze zijn echt gek geworden,' zegt Kars als hij zijn telefoon weg legt.

'Wat zei papa precies?' vraagt Isa.

'Dat hij het gaat verbouwen. En dat wij ook plannen mogen maken. Ze zijn onderweg naar huis. Morgenavond wil hij alles

uitleggen. Nou, van mij hoeft het niet. Ik ga er niet naartoe, hoor. Kan ik niet bij jou blijven, oma?’

‘Altijd,’ zegt oma.

‘Dan wil ik ook bij jou blijven,’ zegt Isa.

‘Dan is er wel een probleem,’ zegt oma. ‘Als jullie bij mij willen blijven, zullen jullie toch je spullen moeten inpakken en naar Frankrijk moeten verhuizen.’

‘Dit snap ik even niet.’ Kars kijkt naar oma. ‘Je bedoelt toch niet...?’

Oma knikt stralend. ‘Ik ga ook mee. Ik heb Ad en Hanna beloofd te koken voor de gasten, dan kan ik mij uitleven.’

‘Toen je nog dacht dat het een leuke camping was,’ zegt Kars. ‘Maar dat doe je nu toch niet meer? Daar valt helemaal niks te koken. Een restaurant op een kerkhof, nooit gezien.’

‘Ja, oma, jij moet papa tegenhouden,’ zegt Isa. ‘Bel hem op dat hij het niet moet doen, doe het voor ons.’

‘Je wilt toch niet dat je kleinkinderen levend begraven worden?’ zegt Kars.

‘Natuurlijk wil ik dat niet,’ zegt oma. ‘We maken er gewoon een supercamping van.’

‘In Timboektoe zeker,’ zegt Kars. ‘Dat gat staat niet eens op de kaart.’

‘Wij gaan ervoor zorgen dat het binnenkort een bekende plek wordt,’ zegt oma.

‘Er valt echt niks te beleven,’ zegt Isa. ‘Ik ga nog liever bij Anabel wonen.’

‘En ik bij Stef,’ zegt Kars.

‘Ik wil wedden dat het over een jaar een hartstikke leuke camping is, maar dat kan ik niet alleen. Daar heb ik jullie bij nodig,’ zegt oma. ‘En daar leeft het dorp natuurlijk ook van op. Dan willen jullie niet meer weg, wedden?’

‘En als het niet lukt?’ vraagt Kars.

‘Dan ga ik terug,’ zegt oma. ‘En dan mogen jullie mee.’

‘Wacht even, een experimentje dus. Daar ben ik wel voor te porren. Maar dat moet je wel even schriftelijk vastleggen.’

Kars pakt pen en papier en schrijft op wat oma heeft gezegd. 'Zet je handtekening maar. Dan doen we het, toch zusje?' Isa knikt. Vol spanning kijken ze naar oma. Ze denken alletwee hetzelfde: dat doet ze vast niet. Maar oma pakt de pen en zet haar handtekening.

Langzaam dringt het tot Isa door dat ze echt gaan verhuizen. 'Ik moet het Annabel vertellen.'

Annabel is naar muziekles, maar ze heeft haar telefoon dicht bij zich gehouden. 'Ik ga naar Frankrijk!' roept Isa door de telefoon. 'Mijn ouders hebben de camping gekocht.'

'Je hebt een eigen kamer, dat meidengedoe leef je boven maar uit.' Kars duwt Isa de kamer uit.

'Rustig maar, ik hang al op,' zegt Isa. 'Annabel komt straks hierheen. Ze wil de camping zien. En Sharon moet het ook weten.'

'Dat is het enige voordeel,' zegt Kars. 'Dat ik daar van dat ge-giechel af ben.'

'Niks ervan,' lacht Isa. 'Ze komen allemaal kamperen.'

'Maar dan wel op het kakelveldje,' zegt Kars. 'We zetten het af met kippengaas en dan gooien we er af en toe brood overheen.'

'Haha, wat ben je weer leuk.' Isa pakt haar telefoon en gaat naar boven. Voordat haar vriendinnen er zijn wil ze het Justin vertellen. Ineens krijgt ze een verdrietig gevoel. Hoe moet het met hen als zij helemaal in Frankrijk zit?

Ze belt Justin.

Hijgend neemt hij op. 'Ik ben aan het voetballen, even die gasten van het Sint-Jans inmaken.'

Isa hoort meidengegil. Ze moet meteen aan Margo denken. 'Zo te horen zijn er wel fans,' zegt ze.

'Wat denk je,' zegt Justin. 'Er staan hier heel wat meiden. Ze willen zien hoe goed ik speel.'

'Is Tamara er ook bij?' Het is eruit voordat Isa er erg in heeft. 'Eh... nee, eh... O ja, ik geloof dat ze daar ergens staat,' zegt Justin.

Isa krijgt een heel naar gevoel.

‘Waarvoor bel je?’ vraagt Justin.

‘Zomaar, ik spreek je nog wel.’ En Isa hangt op.

Ze begint te huilen. Ze snapt zichzelf niet. Waarom is ze nou ineens zo jaloers? Justin mag toch nog wel met andere meisjes omgaan? Het komt allemaal door die stomme Margo. Nu heeft ze het niet eens aan Justin verteld. Waarom doet ze zo belachelijk?

‘Ach, meisje van me,’ zegt oma, die binnenkomt, ‘het wordt heus wel fijn daar in Frankrijk.’

‘Het komt door Justin,’ zegt Isa. ‘Ik wilde het hem vertellen maar hij was met allemaal meiden. Ze zitten steeds achter hem aan.’

‘Laat ze lekker gaan,’ zegt oma. ‘Dat betekent alleen maar dat je een leuk vriendje hebt. Maar hij heeft toevallig wel verkering met jou!’

Isa schiet in de lach. Echt oma weer, die weet haar altijd op te vrolijken. Ze stopt gauw haar gezicht onder de kraan. Kars hoeft niet te zien dat ze gehuild heeft. Dan gaat hij haar alleen maar pesten.

Als ze de bel hoort, rent ze de trap af. ‘Kom mee,’ zegt Isa tegen Annabel, ‘dan laat ik je de camping zien.’ Ze neemt haar vriendin mee naar de kamer en loopt naar de computer. ‘Deze is het, maar we maken ’m helemaal anders.’

Annabel kijkt helemaal niet naar de website. Ze heeft alleen oog voor Kars. En Kars is aan het bellen met zijn vrienden, hij ziet haar niet eens.

‘Hallo, de camping is hier, hoor.’ Isa trekt aan Annabels arm.

‘O, eh...’ Annabel wordt rood. ‘Mooi, eh... Nou ja, niet echt.’

‘Maar daar gaan we wel wat aan doen,’ zegt Kars. ‘Ik heb net een comité opgericht. We komen zo bij elkaar en dan gaan we plannen maken. Dan kan de directie ze meteen zien als ze thuis komen.’

‘Als je maar weet dat ik ook in dat comité van je zit, hoor,’ zegt Isa. ‘Het wordt ook mijn camping.’

‘Dat moet dan maar.’ En Kars loopt de kamer uit.

‘Ik wil ook wel helpen met plannen maken,’ zegt Annabel.

Isa moet lachen. ‘Alsof jij nog iets kunt bedenken als je mijn lieve broertje ziet.’

‘Nou, hoor...’ Annabel wordt weer rood. ‘Wel raar, dat jullie weggaan. Dan zie ik Kars ook niet meer.’

‘O, het gaat alleen om Kars,’ plaagt Isa. ‘Mij mis je niet.’ Ze weet heus wel wat Annabel bedoelt. Zij kunnen bellen en appen, maar met Kars kan dat niet.

‘Ik ga jou hartstikke erg missen,’ zegt Annabel. ‘Maar met Kars... Je weet het heus wel.’

‘Ik stuur af en toe wel een foto van hem,’ zegt Isa. ‘En ik vertel je alles over hem. Maar dat moet jij ook over Justin doen.’

‘Ook als hij stiekem met een ander flirt?’ vraagt Annabel.

‘Hij mag best flirten,’ zegt Isa. ‘Als-ie maar niet zoent. Maar zo is hij niet.’

Ze zwaait naar Sharon die haar fiets tegen de ruit zet. Als ze binnenkomt vallen ze elkaar zogenaamd snikkend om de hals.

‘Ik kan je niet missen...’ Maar als er een vriend van Kars aankomt houden ze gauw op.

Kars heeft iedereen opgetrommeld. Isa snapt niet hoe haar broer dat toch telkens voor elkaar krijgt. Ze is er wel trots op dat hij zo populair is.

Het wordt een hele drukte. Oma zet cola en chips op tafel. ‘Ik denk dat ik jullie maar even alleen laat.’

‘Niks ervan.’ Kars legt een pen en papier op de ronde tafel.

‘Mag ik je even voorstellen: dit is het comité. Het heet: Hoe overleef ik Timboektoe. En jij bent onze voorzitter.’

3

Isa heeft de halve nacht liggen draaien. Ze zag telkens de camping voor zich. Ze werd gek van zichzelf. Het ene moment vond ze het superleuk dat ze gaan, en even daarna leek het ineens weer een nachtmerrie. Dat dubbele gevoel heeft ze nog steeds. Toen de paniek vanochtend toesloeg dacht ze gauw aan de belofte van oma. Als het niet fijn is daar gaan we na een jaar terug. En dat hielp.

Isa snapt er niks van. Gisteravond zou Annabel haar ouders overhalen om met vakantie naar Frankrijk te gaan. Ze had beloofd haar te laten horen of het was gelukt, maar ze heeft niet meer gebeld. Ook geen appje gestuurd. Dat is natuurlijk geen goed teken. Waarschijnlijk hebben Annabels ouders andere plannen. Portugal of zo, want het zijn echte zoonaanbidders.

Annabel zal er wel de pest in hebben. Zelf vindt ze het ook vreselijk als haar vriendin deze zomer niet komt. Ze denkt er nog maar niet aan.

Isa staat al een poosje te wachten als Annabel aan komt fietsen. Dat had ze dus helemaal niet verwacht, Annabel straalt. Zou het dan toch gelukt zijn? Isa snapt niet waarom ze dan niks heeft laten horen. Ze had echt wel lekkerder geslapen als ze wist dat haar vriendin kwam logeren.

‘Helemaal top!’ zegt Annabel. ‘Over drie weken gaan we op vakantie.’

‘Je hebt je vader dus zo gek gekregen om naar Frankrijk te gaan.’ Isa wil van blijdschap haar fiets neergooien en haar vriendin omhelzen.

‘Denk dat maar niet,’ zegt Annabel. ‘Mijn vader wil per se naar Spanje.’

‘Spanje...?’ Dus ze komt helemaal niet langs op de camping. Zo te zien vindt Annabel het niet eens erg.

‘Ik verheug me er zo op.’ Annabel begint van opwinding harder te fietsen.

‘Dus je hebt er wel zin in,’ zegt Isa.

‘Wat denk je,’ zegt Annabel. ‘Als ik eerst maar lekker in de auto zit.’

‘Ik dacht dat je er niks aan vond, alleen met je ouders.’

‘Ik ga ook niet alleen met mijn ouders, dat is juist zo goed! Sharon mag mee.’

Isa krijgt een jaloers gevoel. Dus daarom heeft Annabel niks laten horen. Waarom zou ze ook? Ze heeft de hele avond met Sharon aan de telefoon gehangen om plannen te maken. Ze is haar al bijna vergeten. Isa heeft zin om om te draaien en naar huis te gaan. Maar ze wil zich niet laten kennen en trapt door. ‘Leuk voor jullie.’

‘Fantastisch,’ zegt Annabel. ‘’s Morgens om vier uur halen we Sharon al op en dan zijn we aan het eind van de dag...’

Dat hoeft ik allemaal niet te horen, denkt Isa.

Maar Annabel praat door. ‘...en dan zet mijn vader ons de volgende dag in Frankrijk af op een heel gave camping. Er moet nog wel veel gebeuren, maar dat is juist leuk, want we mogen helpen.’

Ineens heeft Isa het door. ‘Jullie komen wel!’ Van blijdschap botst ze bijna tegen een brommer op.

‘Kijk je wel uit, anders mogen we jou daar verplegen.’

‘Hoelang blijven jullie?’ vraagt Isa.

‘De hele zomer natuurlijk. Vind je het niet super? Wat zullen ze jaloers zijn in de klas.’

‘Nog niks vertellen,’ zegt Isa, ‘niemand mag het nog weten.’

‘Waarom niet?’ Annabel begrijpt er niks van.

‘Ik moet het Justin nog vertellen,’ zegt Isa.

‘Heb je hem niet gebeld? Dat geloof ik niet,’ zegt Annabel.

‘Hoe komt het dat hij het nog niet weet? Niks voor jou om het zo lang achter te houden.’

Isa is blij dat ze bij school zijn. Sharon komt aanlopen. Ze begint meteen over de vakantie. Dat komt goed uit, denkt Isa,

dan vergeet Annabel het wel. Maar dat had ze gedacht.
‘Zeg dan hoe het komt dat Justin het nog niet weet,’ zegt Annabel als ze met z’n tweetjes zijn.

‘Goed dan,’ zegt Isa. ‘Maar je moet beloven dat je niet kwaad wordt.’

Annabel steekt twee vingers op.

‘Ik heb hem wel gebeld, gisteren meteen, maar toen was hij met Tamara.’

‘Nee, hè...?’ Annabel schudt haar hoofd.

‘Ik weet het, het is belachelijk, ik heb er ook spijt van. Vanmiddag ga ik naar hem toe.’

‘Belachelijk noem je dat, ik vind het gewoon...’

Isa houdt haar hand voor Annabels mond. ‘Je zou niks zeggen.’

‘Zeggen niet, nee, maar zingen mag wel, dus...’ En Annabel begint te zingen hoe gek Isa is dat ze zich zo door Margo heeft laten opstoken. Nu moet Isa wel lachen. ‘Ik heb het gehoord.’

Echt Isa weer, ze had zich voorgenomen haar mond te houden, maar zodra ze haar klasgenoten ziet gooit ze het eruit: ‘We gaan in Frankrijk wonen...’

‘Wat...?’ Nog geen minuut later weet de hele school het.

‘Mijn ouders hebben een camping gekocht.’ Isa vertelt het verhaal wel twintig keer.

‘Isa gaat van school!’ roepen een paar jongens als ze de klas in komen.

‘Wat hoor ik nou?’ Meester Tom weet niet of hij het moet geloven.

‘Mijn ouders hebben gisteren een camping in de Dordogne gekocht,’ zegt Isa.

‘En gaan jullie daar deze zomer al heen?’ vraagt meester Tom.

‘Daar moet ik nog wel even aan wennen, hoor.’ Isa knikt. ‘Dan kom je hier dus nooit zomaar meer binnenwandelen als je in de brugklas zit.’ Hij wendt zich tot de klas. ‘Dan moeten we wel een afscheidsfeestje voor Isa houden. Dat kan mooi op de laatste schooldag. Ik weet een heel toepasselijk thema: Frankrijk.’

‘Ja!’ roepen er een paar. ‘Dan gaan we Franse kaas en stokbrood eten.’

‘Een heel leuk idee,’ zegt meester Tom.

‘Met rode wijn,’ zegt Steve. ‘In Frankrijk drinken kinderen altijd wijn.’

‘Laat meester Dik het maar niet horen,’ zegt Tom. ‘We moeten ook nog iets voor overdag verzinnen. Wie weet wat ze in Frankrijk nog meer doen?’

‘De Tour de France!’ wordt er geroepen. ‘Dan houden we die door de stad!’

Meester Tom is al net zo enthousiast als de rest van de klas.

‘En we kunnen Franse liedjes zingen,’ zegt Sharon.

‘Ik heb pas een goed idee,’ zegt Charlotte. ‘We gaan na het eten een Franse liefdesfilm kijken.’

‘Boeoeoe!’ De jongens beginnen te loeien.

‘Na het eten gaan we dansen op Franse muziek,’ zegt Tanja.

Als ze alle ideeën hebben uitgewisseld, verdeelt meester Tom de klas in groepjes. Sommige leerlingen maken een affiche van de Eiffeltoren. En anderen zijn bezig met de Franse vlag.

Isa vindt het prachtig. Ze weet zeker dat het een mooi afscheidsfeest wordt. Iedereen vindt het spannend dat ze naar Frankrijk gaat. Alleen Margo doet er stom over. ‘Haha, Isa krijgt vast verkering met een Franse boer die heel erg uit zijn mond stinkt naar knoflook.’

Annabel wil kwaad worden, maar Isa trekt haar mee. ‘Ik weet al hoe we haar een lesje kunnen leren.’ En ze fluistert iets in Annabels oor.

Oma vindt het ook prachtig dat meester Tom een Frans afscheidsfeest voor Isa heeft bedacht. ‘Weet je wat we doen?’ zegt ze. ‘Ik bak een Franse *tarte tatin* voor jullie. Dan weten we meteen of iedereen mijn taart lekker vindt.’

‘Ja,’ zegt Isa. ‘Dan wil ik helpen.’

‘Heb je gehoord hoe leuk meester Tom reageerde op Isa’s vertrek?’ vraagt oma als Kars thuiskomt.

‘Nou vind je het zeker wel jammer, hè, dat je niet meer op de basisschool zit,’ zegt Isa als ze is uitverteld.

‘Mijn mentor heeft ook een gaaf plan. In de derde gaan ze toch altijd vijf dagen weg?’

‘Balen,’ zegt Isa. ‘Dan kun jij niet mee.’

‘Hoeft ook niet,’ zegt Kars, ‘want ze mogen altijd kiezen uit drie plekken. En Van de Woude zei dat Timboektoe er ook bij zit.’

‘Gaaf!’ zegt Isa.

‘Super,’ zegt Kars. ‘Ik weet zeker dat ze allemaal komen. Maar dan neem ik gewoon vrij, hoor. Daar moet ik bij zijn. Pa mag gaan zeuren, maar mij krijgt hij dan niet naar school.’

‘We kunnen jouw nieuwe klas dan ook uitnodigen,’ zegt oma.

‘Lijkt me heel leerzaam, jongeren van verschillende culturen bij elkaar.’

‘Top!’ zegt Kars. ‘Zeker leerzaam. Dan kunnen ze meteen leren hoe je op z’n Frans een meisje versiert. En andersom, natuurlijk.’

‘En dan zien jullie hoe je in het Frans zoent en zij zien hoe we hier zoenen,’ zegt Isa.

‘Als je maar niet denkt dat jij erbij mag zijn,’ zegt Kars. ‘Daar snappen brugpiepers nog niks van. O ja, ik heb een extra vergadering ingelast voor vanmiddag. Voor onze chef vanavond thuiskomt moet ons plan zo’n beetje rond zijn. Anders drukt hij al zijn eigen flutideeën door.’

‘Vanmiddag kan ik niet,’ zegt Isa. ‘Ik heb een afspraak.’

‘Toch niet met die koter van je, hè?’

‘Toevallig wel,’ zegt Isa.

‘Moeten we daar onze vergadering voor verzetten? Dan komt hij er maar bij zitten, ik bel hem wel op.’ Kars heeft zijn telefoon al in zijn hand.

‘Je laat het,’ zegt Isa. ‘Hij weet niet eens dat we gaan verhuizen.’

‘Hoeft ook niet,’ zegt Kars. ‘Hij merkt het niet eens als je er niet meer bent, wedden?’

‘Leuk hoor.’ Isa wil kwaad worden maar haar telefoon gaat af. Het is Justin. Ze wordt vuurrood. Als hij het nog maar niet van iemand heeft gehoord. ‘Ik kom vanmiddag naar je toe,’ zegt ze, ‘is dat goed? Oké, dan kom ik nu meteen.’

‘De vergadering kan wel doorgaan,’ zegt Isa. ‘Justin moet vanmiddag weg.’

‘Dacht ik al,’ zegt Kars. ‘Het is mooi weer. Hij moet in de zandbak spelen.’

Isa heeft geen zin meer in het geplaag van haar broer en loopt de kamer uit.

‘Ga jij maar lekker naar je liefje,’ zegt oma. ‘En zeg maar dat hij op de camping altijd welkom is.’

Als Isa buiten staat tikt Kars tegen de ruit. ‘Je bent je emmertje en je schepje vergeten.’

Isa steekt haar tong uit en rijdt weg.